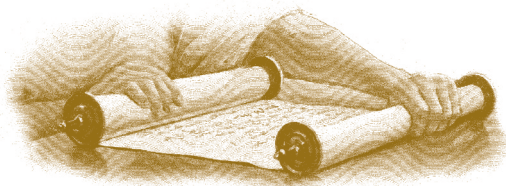

Igazság és kegyelem az Ószövetségben, 1. rész

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 22:21-23; 23:2-9; Ézsaiás 1:13-17;
58:1-14; Ámós 8:4-7; Apostolok cselekedetei 20:35

„Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, eledelt ad az éhezőknek. Az Úr megszabadítja az elfogottakat. Az Úr megnyitja a vakok szemeit, az Úr felegyenesíti a meggörnyedteket; szereti az Úr az igazakat. Megoltalmazza az Úr a jövővényeket; árvát és özvegyet megtart” (Zsolt 146:7-9).

Évekkel ezelőtt, egy téli napon New York városában egy tízéves, mezítlásos, didergő fiú kukucskált be egy cipőbolt kirakatán. Egy asszony odalépett hozzá és megkérdezte, hogy mit néz olyan kitaratóan. A gyerek azt válaszolta, hogy kért Istentől egy pár cipőt. A nő kézen fogta a fiút és bevitte az üzletbe. Az eladótól kért hat pár zoknit, és hozatott egy lavór vizet is, meg törölközőt. Az üzlet végében lehúzta a kesztyűjét, megmosta a gyerek lábát, azután meg is törölte. Akkorra az eladó hozta a zoknikat. Az asszony felhúzott egy zoknit a fiú lábára, és vett egy pár cipőt is neki. Majd megsimogatta a fejét, és megkérdezte, hogy így jobban érzi-e magát. Ezután megfordult és elindult kifelé. Az ámuldozó gyerek megragadta a kezét és sírva kérdezte: „A néni Isten felesége volna?” (www.inspirationalstories.com/1/198.html)

Bizonyára nem is gondolta a kisfiú, hogy volt némi igazság abban, amit mondott! Az egyház *valóban* Isten menyasszonya, felesége. Alapigénk bemutatja Urunk jellemét, nekünk pedig – az egyház tagjainak, akik az Ő képére alakulunk – ezt a jellemet kell tükröznünk. Ha valóban Istenhez tartozunk, őszinte törődéssel figyelünk a szegényekre, erőtlenekekre, és igyekszünk megadni nekik, amire szükségük van.

július 10.

KEGYELEM ÉS IGAZSÁG: ISTEN NÉPÉNEK ISMERTETŐJEGYEI

A társadalmi igazságosság kezdettől fogva szerves része volt Isten törvényének és népére vonatkozó ideáljának. Isten eredetileg igazságos társadalmat tervezett az emberiség számára: olyan világot, amelyben az alapvető szükségletek biztosítottak, az emberek bőségben, békében élnek.

Olvassuk el a következő verseket, majd pedig foglaljuk össze, mit tanítanak a kegyelemmel és az igazsággal kapcsolatban, amit „társadalmi igazságosságnak” is szoktak nevezni! 2Móz 22:21-23; 23:2-9; 3Móz 19:10; Péld 14:31; 29:7

A kegyelem és az igazságosság előtérbe került a szombati törvényekben is, amelyeket Isten az ókori Izrael népének adott. A szombatok három fajtájára mutatott rá az Úr.

E szombatok mindegyikében hogyan tükröződik a kegyelem és igazság gondolata (2Móz 20:8-10; 23:10-11; 3Móz 25:8-55)?

1. A hetedik nap, a szombat megtartására vonatkozó rendeletek egyenlő lehetőséget biztosítottak a pihenésre mindenkinek, beleértve a szolgálát, az idegeneket és az állatokat is.
2. A rendelet szerint minden hetedik esztendőben, a szombatév idején el kellett engedni az adósságokat, gondoskodni kellett a szegényekről és fel kellett szabadítani a rabszolgákat. Isten meghagyta népének, hogy a szombatév áldásaiból az állatok is részesedjenek (lásd 3Móz 25:6-7).
3. A jóbél vagy jubileumi év minden ötvenedik évben volt. Az eladott földnek ekkor vissza kellett kerülnie eredeti tulajdonosához, az adósságokat elengedték, a foglyok és a szolgák visszanyerték szabadságukat. A jóbél év esélyt adott a társadalmi egyenlőségre, hogy mindenkinek alkalma legyen újrakezdeni. „...ez biztonságot nyújtott a szélsőségek - a nagy gazdagság, illetve a nagy szegénység - ellen” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 123. o.).

Itt, a héber társadalom szerkezetében láthatjuk, milyen volt az irgalom és az igazság kölcsönhatása a társadalom kevésbé szerencsés tagjainak az érdekében.

EGYETEMES ÉRTÉKŰ ELVEK

Mit fejez ki 1Móz 2:1-3 szakasza a szombat egyetemes érvényével kapcsolatban?

Ha igazán ünnepeljük a szombatot, nem elégszünk meg azzal, hogy nekünk van nyugaljunk (2Móz 23:12), megváltásunk/szabadulásunk (5Móz 5:12-15), és mi magunk élvezhetjük Isten helyreállítását az új földön (Ézs 66:22-23). Valójában a hetedik napi szombat azt hirdeti, hogy a Teremtő Isten minden földi élőlény számára nyugalmat kínál. A szombati pihenés egyetemes érvényessége arra utal, hogy mindannyian: szegények, gazdagok egy szinten állunk. Isten minden ember Atyja – ami az emberek általános egyenlőségét jelenti –, és Ő minden emberre odafigyel.

Amint a tegnapi részben is megállapítottuk, a társadalmi igazságosság elve átível a hetenkénti szombatoktól a szombatéveken át egészen a jubileumi évig. 3Mózes 23. és 25. fejezetében a háromféle szombat bemutatása mögött meghúzódó elvek a keresztényekre is vonatkoznak. A hetedik napi szombat örökre visszamutat a teremtésre, a keresztre, valamint előre az új földre. Erősíti kapcsolatunkat könyörülő Teremtőnkkel és Megváltónkkal, ezáltal közelebb hoz azokhoz is, akiket Ő mélységesen szeret – azokhoz az emberekhez, akik nagy ínségben vannak, a szegényekhez és szenvedőkhöz.

Figyeljük meg: a szombatév és a jóbél év ugyan örökérvényű elvekre világít rá, ez azonban mégsem jelenti azt, hogy most is szó szerint meg kellene tartanunk ezeket az ünnepeket. Nem. Eltérően a hetedik napi szombattól, amit Isten a teremtéskor, még a bűntelen világban alapított, a másik kettő a ceremoniális szombatok csoportjába tartozik, csupán „*árnyékai az eljövendőknek*” (Kol 2:16-17, ÚRK). Jézus szolgálatára és áldozatára mutattak előre, majd kereszthalálakor szerepük véget ért. A ceremoniális szombatok valójában arra az elvre irányítják a figyelmet, hogy hogyan kell viselkednünk embertársainkkal, kiváltképp a nehéz helyzetben lévőkkel. Miután Izrael népe megszabadult, kötelessége volt a világ világosságaként élni, részrehajlás nélkül bemutatva Isten könyörületességét az embereknek. Hálaadással kellett azok elé tárni Isten jellemét, akik nem ismerték Őt.

Miről olvasunk Ám 8:4-7 verseiben? Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy az emberekkel való bánásmódunk terén nem vétünk mi is hasonló módon? Ebben az összefüggésben mi a jelentősége a kijelentésnek: „Sohasem felejttem el semmiféle cselekedetüket!” (Ám 8:7, ÚRK)?

július 12.

PRÓFÉTAI SZÓ, 1. RÉSZ

„Nyisd meg szádat a némaért és azokért, akik veszedelemben vannak. Nyisd meg szádat, igazságosan ítélj, és képviseld a szegény és szűkölködő ügyét” (Péld 31:8-9, ÚRK)! Hogyan lehet ma alkalmazni az ebben a szakaszban fellelhető elveket?

Ezen a héten eddig megállapítottuk: Isten azt akarja, hogy népe az ideális viselkedés részeként az Úrra jellemző tulajdonságokat tanúsítsa. A héber próféták gyakorta emeltek szót a nélkülözőkért, megtérésre szólítva Isten népét, akik helytelenül mutatták be az Urat. Isten nagyon is törődik a társadalom perifériájára szorultakkal és elnyomottakkal! Valójában az önzetlen segítségnyújtást az igazi istentisztelettel teszi egyenlővé az Úr.

Mi az igaz istentisztelet meghatározása Isten szerint? Mit mondhatunk erről Ézs 1:13-17 szakaszát olvasva? Hogyan alkalmazhatjuk az akkor és az ottani körülmények között elhangzott üzenetet ma, önmagunkra? Vagyis, mit mondanak ezek a versek nekünk ma?

Sok ószövetségi próféta valóban a jövőbeli, a maguk kora után következő események felé mutatott, ugyanakkor komolyan összpontosítottak a jelenben a lelki és erkölcsi reform kérdéseire, valamint az önzetlen szolgálatra is. Isten szolgálainak prófétai hangja akkor szólt a lehangosabban, amikor a nép hatalmas erőfeszítéseket tett az istentiszteleti formalitások terén, csakhogy nem mutatkozott meg bennük az isteni könyörület a szenvedők és általában a környezetük iránt. El sem képzelhetünk rosszabb bizonyágtételt annál, mint ha valaki túlságosan szorgalmasan „tiszteli” Istent, de nincs ideje segíteni a bajbajutottakon.

PRÓFÉTAI SZÓ, 2. RÉSZ

Ézsaiás próféta könyve 58. fejezetében az akkor élők és a mai emberek számára egyaránt feddő és reménységet keltő prófétai üzenetet találunk.

A fejezet Isten nemtetszését éreztető kijelentéssel kezdődik (lásd Ézs 58:1). Hogyan jellemzi a 2. vers az üzenet címzettjeit?

A pontos hangszínt ugyan nem hallhatjuk, mégis világos, hogy az Úr elítéli a hit és kegyesség külsőséges látszatát, mert tudja, mennyire hamis az egész. „*Ők mindennap keresnek engem, szeretnék megismerni utaimat. Úgy tesz ez a nép, mint-ha igaz módon élne, és nem hagyta volna el Istene törvényét*” (Ézs 58:2, RÚF).

Olvassuk el Ézs 58:3-14 szakaszát! Még mit mond Isten a népnek? Mi volt a baj az általuk gyakorolt vallási formaságokkal (ebben az esetben a bűntől)? Mi volt itt a nagyobb dolog?

Figyeljünk meg egy igen lényeges dolgot! Gyakran megeshet, hogy az istentisztelet énközpontúvá válik: *Uram, add meg ezt és azt nekem!* Természetesen megvan az ideje és a helye annak, hogy személyes ügyeinkkel keressük meg az Urat. Itt viszont Isten rámutat: az igazi istentiszteletnek részét képezi, hogy segítünk „az éhezőknek”, a „szenvedőknek” és a „szegényeknek”. Viszont érdekes, hogy a másokért végzett szolgálat nemcsak azok számára jelent áldást, akik segítséget kapnak, hanem a segítséget nyújtóknak is! Olvassuk el a szakaszban, hogy mi történik azokkal, akik segítenek a bajbajutottakon! Miközben másoknak szolgálunk, adunk, mi magunk is áldást nyerünk. Ugyan ki az közülünk, aki valamilyen mértékben ne tapasztalta volna már ezeknek az Istentől jövő ígéreteknek a valóságát? Ugyan ki nem tapasztalta már, hogy milyen örömet, meglelégedettséget és reményt talál, ha segít az önmagán segíteni nem tudókon? Nehezen lehetne ennél jobban bemutatni Krisztus jellemét a világnak.

Hogyan tapasztaltuk már ApCsel 20:35 szavainak valóságát a másokért végzett szolgálat során?

július 14.

ERŐ A JÓRA

Bármennyire nagyszerű is ismerni az igazságot, az még nem elég. Ézsaiás 58. fejezete szerint Isten népe szenvedélyesen ragaszkodott vallási formáságaihoz és gyakorlataihoz, viszont hitüket nem élték meg a gyakorlatban. Isten arra szólítja mai egyházát, hogy a jóra ható erőként jelenjenek meg. Az ószövetségi próféták felhívása ma is hangzik, hogy valós képet mutassunk Isten jelleméről.

Az alábbi igehelyek értelmében hogyan törekedhet úgy a helyi gyülekezet, mint az egész egyház arra, hogy megtegyük, amire Isten elhívott?

Zsolt 82:3 _____

Ézs 1:17 _____

Egy nagyvárosi gyülekezet környezetében egyre elviselhetlenebbé vált a fegyveres erőszak. 2011-ben egy nagyvárosban rendezett városi missziós kongresszuson az említett gyülekezet lelkészének tiszta, prófétai hangja visszhangzott. Néhány gondolat a beszédéből: „A keresztényeknek meg kell állítaniuk a gyászménetet!” Arra a bibliai történetre utalt, amikor Jézus a naini ifjú temetési menetét megállította (Lk 7:11-17). A lelkész azt fejtegette, hogy a gyülekezet nem nézheti tétlenül az utcai erőszak folyamatos erősödését a környéken. Megkérdezte a hallgatóságot: „Egyházként csak annyi lenne a feladatunk, hogy gyászbeszédekkel álljunk ki? Ha azt kérdezzük Istentől: »Miért engedsz meg ennyi szenvedést?« Isten így felel: »Te miért engeded, hogy ennyien szenvedjenek?«”

Ez a gyülekezet aktívan részt vesz a környék területfejlesztésében. A kórusuk hét éven át megjelent a környékbeli utcákon. Énekeltek, brosúrákat osztogattak és az érdeklődőknek bemutatták, hogy mivel igyekeznek a gyülekezet az emberek szolgálatára állni. Sikerült felvenni a kapcsolatot a környékbeliekkel, és így a gyülekezet sokféle módon, számottevően segíthetett a lakosságnak. Számtalan különböző programmal nagy változást idéztek elő a körzet életében.

Ez a gyülekezet csak egy példa a sok közül arra, hogy egyházi testületként hogyan szolgálhatjuk a környezetünkben élőket, hogyan léphetünk fel gyógyító közösségként.

Mit tehet a gyülekezetünk azért, hogy a környezetünkben élő szegények helyzetén javítsunk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Az Izraelnek adott törvény” c. fejezetből 263-272. o.; „Isten gondja a szegényekre” c. fejezet, 494-499. o.

Az egész Ószövetségben nyomon követhető az igazság és kegyelem fogalma. Nézzük meg pl. 5Móz 24:10-22 szakaszát! Figyeljük meg a határozott utasításokat! Egészen világosan látható, hogy mennyire törődik az Úr a szegényekkel, a munkásokkal és azokkal, akiket adósság terhel. Nem csupán elvont, magasaróptú nyelvezettel érzékelteti, hogy segítőkészségre szólít nehéz helyzetű embertársaink iránti. Itt konkrét és gyakorlati rendelkezéseket is olvashatunk arra vonatkozóan, hogy bizonyos helyzetekben mit kell és mit nem szabad tenni, pl. az adósok vagy a szegény munkások esetében. Túl fontosak voltak ezek a fogalmak ahhoz, hogy ki-ki maga dönthesse el, mit tegyen az igazságról és a jóságról vallott nézetei alapján. Figyeljük meg azt is, hogy az Úr utalt rá, milyen helyzetben voltak egykor ők is, rosszul ment a soruk! „Emlékezz vissza arra, hogy szolga voltál Egyiptom földjén. Ezért parancsolom neked azt, hogy így cselekedj” (5Móz 24:22, ÚRK). Az anyagi helyzetünktől függetlenül, keresztényként mindig gondolnunk kell Isten kegyelmére, amivel nem az érdemeink miatt vesz körül bennünket. A Krisztusban nyerhető gazdagságot és teljességet élvezve (Ef 3:19; Kol 2:10) készen kell állnunk a szükségét látókat szolgálni, segíteni!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. A negyedik parancsolat része, hogy a szolgálknak is pihenni kell szombaton. Hogyan érzékelteti ez is az emberiség Isten előtti egyenlőségének a gondolatát? Ennek fényében tehát hogyan bánjunk azokkal, akik nekünk dolgoznak, akik a beosztottaink, akik bizonyos fokig a mi irányításunk alatt állnak? Krisztus kereszttáldozata hogyan mutatja be még erőteljesebben az emberek egyenlőségét Isten szemében?
2. „Amikor átvesszük a krisztusi lelkületet, követjük tetteit, akkor tudunk igazán úgy böjtölni, ahogyan Ézsaiás próféta írt a böjtről: »Hát nem az-e a böjt, amit kedvelek, hogy megnyitod a gonoszság bilincseit, megoldod az iga köteleit« (Ézs 58:6, ÚRK)? Tudd meg, hogy mire van szüksége a szegény szenvedőnek, majd pedig kedvesen, szeretettel bátorítsd, oszd meg vele az Istentől kapott javaidat, reményt és bizalmat ébresztve benne” (Ellen G. White cikke, *Pacific Union Recorder*, 1904. július 21.)! Hogyan tudjuk ezt megtenni? Hogyan oszthatjuk meg másokkal Krisztustól kapott javainkat, méghozzá kézzelfogható, gyakorlati módon, amivel valóban segíthetünk a bajbajutottakon?

FEJSZÉS ANDRÁS: ELVESZTETTEM...

Elvesztettem a hangomat,
a tisztán csengőt, éleset,
a húsz, huszonöt éveset.

Elvesztettem egy dallamot,
édesen zengőt, ékeset,
a tizenöt, húsz éveset.

Elvesztettem látásomat,
az ösztönöst, a széleset,
a tíz, tizenöt éveset.

Elvesztettem a kedvemet,
azt a mindenre képeset,
az öt és a tíz éveset.

Elvesztettem az álmomat,
azt a mélyet, az édeset,
az egy és az öt éveset.

Sok mindenem volt, elveszett.
Sok mindenem volt, elfogyott.
Sok mindenem volt, elkopott,
de ami megvan, drága lett.